

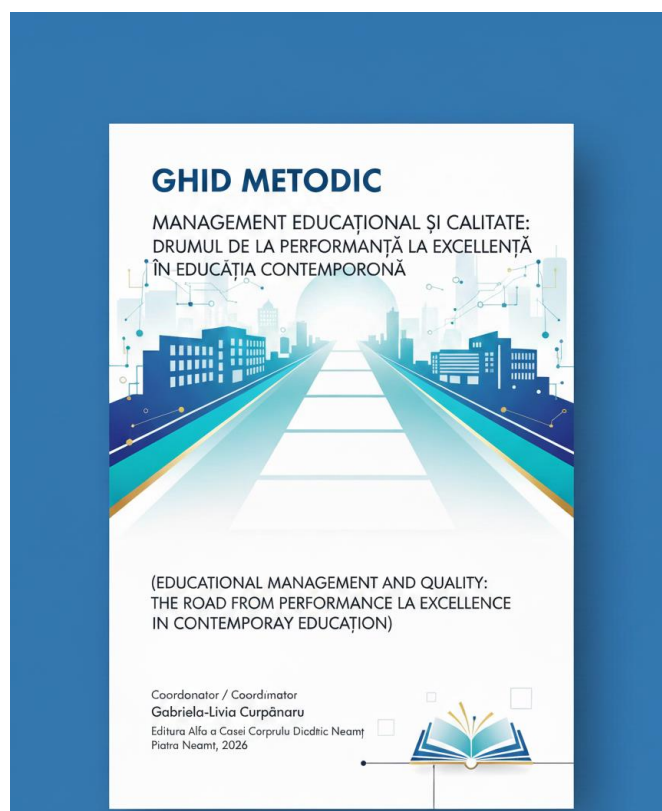
GABRIELA-LIVIA CURPĂNARU

Coordonator

**MANAGEMENT EDUCAȚIONAL ȘI CALITATE:
DRUMUL DE LA PERFORMANȚĂ LA EXCELENȚĂ
ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ**

**(EDUCATIONAL MANAGEMENT AND QUALITY:
THE ROAD FROM PERFORMANCE TO EXCELLENCE
IN CONTEMPORARY EDUCATION)**

GHID METODIC



**Editura Alfa a Casei Corpului Didactic Neamț
Piatra Neamț, 2026
ISBN 978-606-667-354-9**

Publicația **GHID METODIC** cu titlul:

**MANAGEMENT EDUCAȚIONAL ȘI CALITATE:
DRUMUL DE LA PERFORMANȚĂ LA EXCELENȚĂ
ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ**

**(EDUCATIONAL MANAGEMENT AND QUALITY:
THE ROAD FROM PERFORMANCE TO EXCELLENCE
IN CONTEMPORARY EDUCATION)**

reprezintă un produs al **Simpozionului Internațional** cu tema:
Drumul către excelență: Calitatea în educația contemporană
The Road to Excellence: Quality in Contemporary Education

organizat de **Casa Corpului Didactic Neamț**

în perioada **04 – 15 mai 2026**

și este postată pe link-ul:

<https://www.ccdneamt.ro/new/ghiduri-metodice/>

Referenți științifici:

- 1. Prof.Univ.Dr. Habil. Liliana MĂȚĂ**
Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău
- 2. Prof.Dr. Gheorghe BRÂNZEI**
Piatra-Neamț, jud. Neamț

Coordonator:

Profesor-metodist dr. Gabriela-Livia CURPĂNARU

Publicație îngrijită de:

Profesor-metodist dr. Gabriela-Livia CURPĂNARU,
Casa Corpului Didactic Neamț

Anul apariției: 2026

CUVÂNT ÎNAINTE

Volumul de față reunește lucrările științifice și exemplele de bune practici prezentate în cadrul **Simpozionului Internațional cu tema: Drumul către excelență: Calitatea în educația contemporană**, constituind o resursă metodologică esențială pentru specialiștii din învățământul preuniversitar și universitar. Structurat în jurul imperativului calității, ghidul oferă soluții concrete și analize fundamentate pentru provocările cu care se confruntă școala contemporană în era digitalizării și a transformărilor tehnologice rapide.

Contribuțiile incluse în această ediție abordează integrat pilonii excelenței educaționale: optimizarea managementului instituțional, digitalizarea actului didactic, inovarea pedagogică și formarea continuă a cadrelor didactice. O atenție deosebită este acordată utilizării inteligente a noilor tehnologii și a platformelor adaptive pentru personalizarea învățării, dar și extinderii parteneriatelor strategice dintre școală, familie și comunitatea locală prin proiecte de impact de tip Erasmus+ sau eTwinning.

Pe lângă oportunitățile evidente de modernizare, studiile tratează cu realism limitele metodologice și etice ale utilizării algoritmilor generativi, securitatea datelor (GDPR) și importanța asigurării echității în accesul la resurse educaționale deschise. Astfel, ghidul devine un instrument practic de lucru, util cadrelor didactice, directorilor și consilierilor școlari în efortul lor de a transpune standardele teoretice în performanță reală la clasă.

Felicităm partenerii instituționali, membrii comitetului științific și tehnic, precum și autorii care au împărtășit expertiza lor prețioasă. Avem convingerea că reperele metodologice promovate în acest volum vor contribui activ la fundamentarea unui act educațional modern, incluziv și orientat cu adevărat spre excelență.

Referenți științifici:

1. Prof.Univ.Dr. Habil. Liliana MĂȚĂ
Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău
2. Prof.Dr. Gheorghe BRÂNZEI
Piatra-Neamț, jud. Neamț

INTRODUCERE

Coordonator
Profesor-metodist dr. Gabriela-Livia CURPĂNARU
Casa Corpului Didactic Neamț

În societatea cunoașterii din secolul XXI, sistemele educaționale traversează o etapă de profundă reconfigurare structurală și conceptuală. Presiunea inovațiilor tehnologice disruptive și dinamica fluidă a pieței muncii impun depășirea paradigmelor pedagogice tradiționale. În acest context, calitatea în educație nu mai poate fi redusă la un simplu indicator statistic sau la o formalitate birocratică, ci reprezintă fundamentul progresului social sustenabil și premisa transformării performanței academice în excelență.

Tranziția către un învățământ de excelență necesită o abordare sistemică, în cadrul căreia managementul instituțional, digitalizarea și inovarea didactică conlucrează sinergic. Prezentul ghid metodic își propune să analizeze mecanismele multidimensionale prin care calitatea poate fi asigurată și optimizată în organizațiile școlare contemporane. Ipoteza centrală a acestui volum susține că dezvoltarea unei culturi organizaționale orientate spre excelență depinde direct de capacitatea liderilor educaționali de a integra eficient noile tehnologii în cadre coerente de evaluare instituțională și de formare continuă.

Ghidul sintetizează bune practici și cercetări fundamentate pe patru axe prioritare: eficientizarea managementului prin standarde riguroase de evaluare, digitalizarea flexibilă a actului didactic (prin utilizarea resurselor educaționale deschise și a platformelor adaptive), profesionalizarea corpului profesoral și consolidarea parteneriatului strategic școală-familie-comunitate. Prin această structură integrată, volumul oferă cadrelor didactice și managerilor școlari un instrument de navigare metodologică esențial pentru gestionarea provocărilor educaționale actuale.

DRUMUL CĂTRE EXCELENȚĂ: DIGITALIZAREA, INOVAREA PEDAGOGICĂ ȘI MANAGEMENTUL CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ

**Profesor-metodist dr. Gabriela-Livia CURPĂNARU
Casa Corpului Didactic Neamț**

Rezumat

Această lucrare analizează impactul sinergic al digitalizării și inovării pedagogice asupra calității managementului educațional în școala contemporană. Într-un context marcat de transformări tehnologice rapide, excelența didactică nu mai reprezintă doar un ideal abstract, ci o necesitate operaționalizată prin standarde riguroase de evaluare și formare continuă a cadrelor didactice. Studiul explorează modul în care integrarea inteligentă a instrumentelor digitale reconfigurează parteneriatul școală-familie-comunitate și stimulează potențialul înalt al elevilor. Concluziile evidențiază importanța unui management strategic adaptabil și a resurselor educaționale deschise ca vectori esențiali ai performanței durabile.

Cuvinte-cheie: management educațional, excelență didactică, digitalizare, inovare pedagogică, asigurarea calității, parteneriat comunitar.

Introducere

În societatea cunoașterii din secolul XXI, educația contemporană traversează o perioadă de profundă reconfigurare structurală și conceptuală. Presiunea transformărilor tehnologice, dinamica fluidă a pieței muncii și necesitatea cultivării unor competențe complexe impun depășirea paradigmelor educaționale tradiționale. Calitatea în educație nu mai reprezintă un simplu indicator statistic sau un deziderat birocratic, ci fundamentul pe care se clădește progresul societal durabil. Tranziția de la performanța standardizată la excelență implică un efort sistemic, în care managementul educațional, inovarea pedagogică și digitalizarea colaborează sinergic.

Acest articol își propune să analizeze mecanismele multidimensionale prin care calitatea poate fi asigurată și optimizată în instituțiile de învățământ contemporane. Ipoteza centrală a cercetării susține că o cultură organizațională orientată spre excelență este direct dependentă de capacitatea liderilor educaționali de a integra digitalizarea și inovația didactică într-un cadru coerent de evaluare instituțională și formare continuă.

Managementul educațional și asigurarea calității

Managementul calității în mediul școlar modern depășește simpla conformitate cu standardele naționale sau internaționale. El presupune implementarea unui ciclu continuu de îmbunătățire (Plan-Do-Check-Act), adaptat specificului psihopedagogic. Conform studiilor recente din domeniul politicilor educaționale (Mîță, 2021; UNESCO, 2023), asigurarea calității devine eficientă doar atunci când este asumată la nivel de cultură instituțională, nu doar ca o cerință externă de evaluare. Liderii educaționali de succes acționează ca facilitatori ai inovației, promovând un leadership distribuit care responsabilizează întregul corp profesoral.

În acest context, standardele de calitate și indicatorii de performanță nu trebuie priviți ca instrumente rigide de control, ci ca hărți de navigare strategică. Evaluarea instituțională periodică oferă date empirice esențiale pentru fundamentarea deciziilor manageriale, permițând identificarea timpurie a disfuncționalităților și proiectarea unor intervenții personalizate.

Digitalizarea și inovarea pedagogică: vectori ai excelenței în educație

Digitalizarea nu se reduce la dotarea sălilor de clasă cu echipamente hardware de ultimă generație, ci reprezintă o transformare profundă a actului de predare-învățare-evaluare. Inovarea pedagogică prin intermediul tehnologiei (pedagogii digitale active, clase inversate, învățare bazată pe proiecte susținută de platforme colaborative) stimulează motivația intrinsecă a elevilor și facilitează învățarea diferențiată.

Resursele Educaționale Deschise (RED) și platformele de e-learning oferă un acces democratizat la cunoaștere de înaltă calitate, reducând decalajele socio-educative. Mai mult, utilizarea sistemelor de management al învățării (LMS) permite

monitorizarea progresului individual al fiecărui elev în timp real, oferind feedback imediat și sprijin adaptat nevoilor specifice, element esențial pentru valorizarea elevilor cu potențial înalt.

Formarea continuă și parteneriatul comunitar

Nicio reformă digitală sau managerială nu poate avea succes în absența unui corp profesoral înalt calificat și motivat. Formarea continuă a cadrelor didactice trebuie să depășească acumularea formală de credite și să se concentreze pe dezvoltarea competențelor practice de proiectare didactică inovatoare, evaluare digitală și asistență psihopedagogică.

De asemenea, excelența educațională este profund legată de calitatea parteneriatului școală-familie-comunitate. Într-o comunitate de învățare extinsă, părinții, organizațiile non-guvernamentale și agenții economici locali devin parteneri activi în procesul educațional. Aceste sinergii facilitează derularea unor proiecte cu impact real (cum ar fi programele Erasmus+ sau parteneriatele transfrontaliere), oferind elevilor contexte autentice de aplicare a cunoștințelor și de dezvoltare a competențelor socio-emoționale.

Concluzii

Drumul către excelență în educația contemporană necesită o viziune sistemică, integrată și asumată colectiv. Managementul calității, alimentat de inovarea pedagogică și accelerat de digitalizare, transformă școala dintr-un spațiu al transmiterii pasive de informație într-un ecosistem dinamic de dezvoltare umană. Investiția în formarea continuă a profesorilor și consolidarea parteneriatelor comunitare reprezintă pilonii de rezistență ai unei educații de calitate, capabile să răspundă provocărilor viitorului.

Bibliografie

1. Darling-Hammond, L., Flook, L., Cook-Harvey, C., Barron, B., & Osher, D. (2020). Implications for educational practice of the science of learning and development. *Applied Developmental Science*, 24(2), 97-140.
<https://doi.org/10.1080/10888691.2018.1537791>
2. Fullan, M. (2018). The emergence of deep learning. In *Nuance: Why some leaders succeed and others fail* (pp. 73-98). Corwin Press.
3. Hattie, J. (2023). *Visible learning: The sequel*. Routledge.
<https://doi.org/10.4324/9781003380542>
4. Măță, L. (2021). *Asigurarea calității în educația preuniversitară: Standarde, strategii și bune practici*. Editura Universitară.
5. OECD. (2021). *Professional professional development for teachers and school leaders: Lessons from TALIS 2018*. OECD Publishing.
<https://doi.org/10.1787/9789264307070-en>
6. UNESCO. (2023). *Technology in education: A tool on whose terms? Global Education Monitoring Report*. UNESCO Publishing.
7. Voogt, J., & Roblin, N. P. (2018). 21st-century skills and the curriculum: Challenges and opportunities. *Journal of Curriculum Studies*, 44(3), 299-321.
<https://doi.org/10.1080/00220272.2011.631526>

**THE ROAD TO EXCELLENCE:
DIGITALIZATION, PEDAGOGICAL INNOVATION, AND QUALITY
MANAGEMENT IN CONTEMPORARY EDUCATION**

**Methodist Professor PhD Gabriela-Livia CURPĂNARU
The Teacher`s Training Institute Neamt**

Abstract

This paper analyzes the synergistic impact of digitalization and pedagogical innovation on the quality of educational management in contemporary schools. In a context marked by rapid technological transformations, teaching excellence is no longer an abstract ideal, but an operational necessity defined by rigorous evaluation standards and continuous teacher professional development. The study explores how the intelligent integration of digital tools reconfigures the school-family-community partnership and fosters the development of high-potential students. The conclusions highlight the vital role of adaptable strategic management and open educational resources as primary drivers of sustainable academic performance.

Keywords: educational management, teaching excellence, digitalization, pedagogical innovation, quality assurance, community partnership.

Introduction

In the 21st-century knowledge society, contemporary education is undergoing a profound structural and conceptual reconfiguration. The pressure of technological breakthroughs, the fluid dynamics of the labor market, and the critical need to cultivate complex competencies demand that we move beyond traditional educational paradigms. Quality in education is no longer a mere statistical indicator or a bureaucratic checkbox, but the very foundation of sustainable societal progress. The transition from

standardized performance to excellence requires a systemic effort where educational management, pedagogical innovation, and digitalization collaborate synergistically.

This paper aims to analyze the multidimensional mechanisms through which quality can be assured and optimized in contemporary educational institutions. The central hypothesis of this research posits that an organizational culture geared toward excellence is directly dependent on the ability of educational leaders to integrate digitalization and instructional innovation within a coherent framework of institutional evaluation and continuous professional development.

Educational Management and Quality Assurance

Quality management in the modern school environment goes far beyond mere compliance with national or international standards. It involves implementing a continuous cycle of improvement (Plan-Do-Check-Act) tailored to psychopedagogical specificities. According to recent studies in educational policy (Mîță, 2021; UNESCO, 2023), quality assurance becomes effective only when it is embedded in the institutional culture rather than treated as an external compliance burden. Successful educational leaders act as facilitators of innovation, promoting distributed leadership models that empower the entire teaching staff.

In this context, quality standards and performance indicators should not be viewed as rigid control tools, but rather as strategic navigation maps. Regular institutional evaluations provide vital empirical data to inform managerial decisions, enabling the early detection of issues and the design of targeted, personalized interventions.

Digitalization and Pedagogical Innovation: Drivers of Excellence in Education

Digitalization is not merely about equipping classrooms with state-of-the-art hardware; it represents a fundamental shift in the teaching-learning-evaluation dynamic. Pedagogical innovation mediated by technology, such as active digital pedagogies, flipped classrooms, and project-based learning supported by collaborative platforms, boosts students' intrinsic motivation and facilitates differentiated learning.

Open Educational Resources (OERs) and e-learning platforms democratize access to high-quality knowledge, narrowing socio-educational gaps. Furthermore, utilizing Learning Management Systems (LMS) allows for real-time monitoring of individual student progress, providing immediate feedback and support tailored to specific needs, a critical element in nurturing high-potential learners.

Continuous Training and Community Partnership

No digital or managerial reform can succeed without a highly qualified and motivated teaching body. Continuous teacher training must move beyond the formal accumulation of professional development credits, focusing instead on cultivating practical skills in innovative lesson design, digital assessment, and psychopedagogical support.

Additionally, educational excellence is closely linked to the quality of the school-family-community partnership. In an extended learning community, parents, non-governmental organizations, and local businesses become active partners in the educational process. These synergies facilitate the execution of projects with tangible impact (such as Erasmus+ initiatives or cross-border partnerships), offering students authentic contexts to apply their knowledge and develop crucial social-emotional skills.

Conclusions

The road to excellence in contemporary education requires a systemic, integrated, and collectively shared vision. Quality management, fueled by pedagogical innovation and accelerated by digitalization, transforms the school from a space of passive information transmission into a dynamic ecosystem of human growth. Investing in teachers' continuous professional development and strengthening community partnerships are the cornerstones of high-quality education capable of meeting tomorrow's challenges.

References

1. Darling-Hammond, L., Flook, L., Cook-Harvey, C., Barron, B., & Osher, D. (2020). Implications for educational practice of the science of learning and development. *Applied Developmental Science*, 24(2), 97-140.
<https://doi.org/10.1080/10888691.2018.1537791>
2. Fullan, M. (2018). The emergence of deep learning. In *Nuance: Why some leaders succeed and others fail* (pp. 73-98). Corwin Press.
3. Hattie, J. (2023). *Visible learning: The sequel*. Routledge.
<https://doi.org/10.4324/9781003380542>
4. Măță, L. (2021). *Asigurarea calității în educația preuniversitară: Standarde, strategii și bune practici*. Editura Universitară.
5. OECD. (2021). *Professional professional development for teachers and school leaders: Lessons from TALIS 2018*. OECD Publishing.
<https://doi.org/10.1787/9789264307070-en>
6. UNESCO. (2023). *Technology in education: A tool on whose terms? Global Education Monitoring Report*. UNESCO Publishing.
7. Voogt, J., & Roblin, N. P. (2018). 21st-century skills and the curriculum: Challenges and opportunities. *Journal of Curriculum Studies*, 44(3), 299-321.
<https://doi.org/10.1080/00220272.2011.631526>

CALITATEA ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ – PREMISE ȘI DIRECȚII ALE EXCELENȚEI

Prof. Liliana AVRAM

Colegiul de Industrie Alimentară „Elena Doamna” Galați

Rezumat

Articolul analizează conceptul de calitate în educația contemporană și evidențiază direcțiile esențiale pentru atingerea excelenței. Într-o societate aflată în continuă schimbare, educația trebuie să răspundă nevoilor actuale prin metode moderne, centrate pe elev și pe dezvoltarea competențelor-cheie. Sunt evidențiați factorii determinanți ai calității, precum rolul cadrului didactic, curriculumul flexibil, mediul educațional și evaluarea formativă. De asemenea, este subliniată importanța inovării și a integrării tehnologiei în procesul didactic. Concluzia evidențiază necesitatea unui parteneriat eficient între școală, familie și comunitate pentru asigurarea unui act educațional de calitate și durabil.

Abstract

The article analyzes the concept of quality in contemporary education and highlights key directions for achieving excellence. In a rapidly changing society, education must respond to current needs through modern, student-centered approaches focused on developing key competencies. The main factors influencing educational quality are emphasized, including the role of teachers, flexible curricula, the educational environment, and formative assessment. The importance of innovation and the integration of digital technologies in teaching is also underlined. The conclusion stresses the need for an effective partnership between school, family, and community to ensure a high-quality and sustainable educational process.

Cuvinte-cheie: calitate, educație contemporană, excelență, inovare didactică, competențe

Educația contemporană se confruntă cu provocări multiple generate de globalizare, digitalizare și schimbările socio-economice. În acest context, conceptul de „calitate” capătă noi valențe, depășind simpla transmitere de informații și orientându-se spre dezvoltarea competențelor-cheie, a gândirii critice și a adaptabilității.

Exigențele societății actuale impun o educație centrată pe elev, flexibilă și incluzivă, capabilă să răspundă nevoilor diverse ale beneficiarilor direcți și indirecți.

Conceptul de calitate în educație

Calitatea în educație poate fi definită ca măsura în care procesul educațional răspunde standardelor stabilite și nevoilor reale ale societății. Aceasta implică:

- eficiența actului didactic
- relevanța conținuturilor
- echitatea accesului la educație
- rezultate măsurabile și sustenabile

Un sistem educațional de calitate este unul care promovează performanța, dar și incluziunea, oferind șanse egale tuturor elevilor.

Factori determinanți ai calității educației

1. Rolul cadrului didactic

Profesorul este actorul principal în asigurarea calității educației. Competențele profesionale, capacitatea de adaptare și deschiderea către inovare influențează direct performanța elevilor.

2. Curriculumul și metodele didactice

Un curriculum modern trebuie să fie flexibil, relevant și orientat spre competențe. Metodele interactive, învățarea prin descoperire și utilizarea tehnologiei contribuie semnificativ la creșterea calității procesului educațional.

3. Mediul educațional

Un climat școlar pozitiv, bazat pe respect și colaborare, susține dezvoltarea armonioasă a elevilor. Resursele materiale și infrastructura joacă, de asemenea, un rol important.

4. Evaluarea și feedback-ul

Evaluarea continuă și constructivă oferă informații relevante pentru îmbunătățirea procesului educațional. Accentul trebuie pus pe progresul elevului, nu doar pe performanțele finale.

Inovarea – cheia excelenței în educație

Integrarea tehnologiei digitale, utilizarea platformelor educaționale și adoptarea unor strategii didactice moderne contribuie la creșterea calității actului educațional.

Exemple de bune practici:

- utilizarea învățării bazate pe proiecte (Project-Based Learning),
- integrarea resurselor digitale interactive,
- colaborarea interdisciplinară.

Inovarea nu înseamnă doar tehnologie, ci și schimbarea mentalității și a abordărilor pedagogice.

Parteneriatul educațional – o condiție a calității

Calitatea educației nu poate fi atinsă fără implicarea activă a tuturor actorilor educaționali. Colaborarea între școală, familie și comunitate contribuie la:

- sprijinirea dezvoltării elevului
- prevenirea abandonului școlar
- creșterea performanței educaționale

Un parteneriat eficient presupune comunicare deschisă și responsabilitate comună.

Concluzii

Drumul către excelență în educație este unul complex și continuu. Calitatea nu este un scop final, ci un proces dinamic care implică adaptare, reflecție și inovare permanentă.

Pentru a atinge excelența, este necesar:

- să se investească în formarea cadrelor didactice
- să se promoveze metode moderne de predare
- să se asigure un mediu educațional incluziv
- să se consolideze parteneriatele educaționale

Educația de calitate reprezintă fundamentul unei societăți prospere și echitabile.

Bibliografie

1. Iucu, R. B. (2020). *Managementul clasei de elevi: Aplicații pentru învățământul contemporan* (ed. rev.). Polirom.
2. Cuceș, C. (2019). *Pedagogie* (ediția a III-a revizuită și adăugită). Polirom.
3. Păun, E., & Potolea, D. (Coord.). (2021). *Pedagogie: Fundamente teoretice și demersuri aplicative*. Polirom.
4. Voiculescu, F. (2020). *Teoria și metodologia instruirii*. Aramis.
5. Ministerul Educației. (2023). *Raport privind starea învățământului preuniversitar din România*. <https://www.edu.ro>

QUALITY PATHWAYS IN MODERN EDUCATION: CHALLENGES AND BEST PRACTICES

Dorina BĂLAN,
Mihai Eminescu, Secondary School, Brăila, România

Summary (max. 100 words):

The text explores the evolving concept of quality in education within a rapidly changing world. It defines “quality pathways” as flexible learning routes that support individual potential and relevant skills. Key challenges include inequality, technological change, rigid curricula, insufficient teacher support, and limited assessment methods. The paper highlights best practices such as learner-centered approaches, technology integration, competency-based education, inclusion, and improved teacher development. It also emphasizes the importance of adaptable policies and global perspectives. Ultimately, quality education requires flexibility, collaboration, and innovation to ensure meaningful and equitable learning outcomes for all.

Keywords:

- Quality education
- Learning pathways
- Educational equity
- Digital transformation
- Personalized learning
- Competency-based education
- Inclusive education

QUALITY PATHWAYS IN MODERN EDUCATION: CHALLENGES AND BEST PRACTICES

**Teacher Dorina BĂLAN,
Mihai Eminescu, Secondary School, Brăila, România**

In the contemporary world, characterized by rapid technological advancement and evolving social dynamics, the concept of quality in education has become increasingly multifaceted. Education systems are no longer expected merely to ensure access; they must also provide meaningful, inclusive, and sustainable learning outcomes. This paper presents a personal perspective on the notion of “quality pathways” in education, examining both the challenges involved and the practices that can foster more effective and equitable learning experiences.

Introduction

From my perspective, education remains one of the most influential forces for individual development and societal progress. However, the definition of “quality education” is continuously evolving. I interpret “quality pathways” as flexible and coherent learning trajectories that enable each learner to acquire relevant competencies and reach their full potential, regardless of their initial circumstances.

In the 21st century, education must respond to globalization, digital transformation, and increasing cultural and social diversity. These developments require a reconsideration not only of educational content, but also of teaching methodologies and assessment practices.

Understanding Quality in Education

In my view, quality education extends beyond academic achievement. It encompasses relevance, equity, efficiency, and long-term impact. Education should be aligned with real-world demands and future career opportunities, while ensuring equal

access for all learners. Additionally, it should utilize resources effectively and generate outcomes that extend beyond the classroom.

An essential aspect of quality pathways is their capacity to accommodate diverse learning approaches. Formal education alone is no longer sufficient; non-formal and informal learning experiences are equally important in the development of skills and competencies.

Challenges in Achieving Quality Pathways

One of the most significant challenges is inequality. Many learners continue to face barriers related to socio-economic status or geographic location. The digital divide has further intensified these disparities, particularly in contexts with limited access to technology.

Another critical issue is the rapid pace of technological change. Although digital tools offer significant opportunities, they also demand continuous adaptation. Educational institutions and teachers often struggle to keep pace, and technology is not always integrated effectively into the learning process.

Rigid curricula also remain problematic. Many education systems rely on fixed structures that limit flexibility and hinder personalized learning, ultimately reducing student engagement and creativity.

Teacher preparation represents another key concern. Teachers play a central role in ensuring educational quality, yet they are not always adequately supported through ongoing professional development, particularly in areas such as digital competence and innovative pedagogy.

Finally, traditional assessment methods often fail to capture the full range of students' abilities. Standardized testing tends to emphasize memorization rather than critical thinking, creativity, and collaboration.

Best Practices for Improving Quality Pathways

In my opinion, placing the learner at the center of the educational process is fundamental. Personalized learning approaches can address individual needs and allow students to progress at their own pace.

Thoughtful integration of technology can also enhance educational experiences. Digital platforms, blended learning models, and open educational resources contribute to greater accessibility and engagement.

Competency-based education is particularly valuable, as it focuses on learners' ability to apply knowledge in practical contexts, thereby increasing the relevance of education.

Inclusion is another essential component. Education systems must actively eliminate barriers and ensure full participation for all learners, regardless of their background.

Supporting teachers is equally important. Continuous professional development, collaborative practices, and access to modern teaching tools can empower educators to respond effectively to emerging challenges.

Regarding assessment, more diverse and flexible methods, such as project-based evaluation and portfolios, offer a more comprehensive understanding of student progress and capabilities.

Global Perspectives

A comparative view of education systems worldwide reveals that there is no single model for achieving quality. While some countries prioritize equity and student well-being, others emphasize performance or technological innovation. What unites successful systems is their ability to adapt strategies to their specific contexts.

The Role of Policy

Effective educational policies are essential for developing quality pathways. There must be coherence between national strategies and classroom practices. Collaboration among policymakers, educational institutions, and communities plays a crucial role in achieving meaningful improvements.

Future Directions

Looking ahead, the future of education will depend on its capacity for flexibility and responsiveness. Key priorities include strengthening digital infrastructure, promoting interdisciplinary learning, and fostering lifelong learning.

Conclusion

In conclusion, quality pathways in modern education represent a holistic and adaptable approach to learning. Despite existing challenges, there are significant opportunities for improvement. By prioritizing the learner, supporting educators, and embracing innovation, education systems can become more inclusive and effective.

Ultimately, ensuring quality education is a shared responsibility that requires sustained commitment, collaboration, and openness to change in an ever-evolving world.

References

1. European Commission. (2020). *Digital Education Action Plan 2021–2027: Resetting education and training for the digital age*. Publications Office of the European Union.
2. Organisation for Economic Co-operation and Development. (2019). *Future of education and skills 2030: OECD learning compass 2030*. OECD Publishing.
3. Organisation for Economic Co-operation and Development. (2020). *Education at a glance 2020: OECD indicators*. OECD Publishing.
4. UNESCO. (2015). *Education 2030: Incheon Declaration and Framework for Action for the implementation of Sustainable Development Goal 4*. UNESCO Publishing.
5. UNESCO. (2021). *Reimagining our futures together: A new social contract for education*. UNESCO Publishing.
6. World Bank. (2018). *World development report 2018: Learning to realize education's promise*. World Bank Publications.
7. Hattie, J. (2009). *Visible learning: A synthesis of over 800 meta-analyses relating to achievement*. Routledge.
8. Darling-Hammond, L., Flook, L., Cook-Harvey, C., Barron, B., & Osher, D. (2020). Implications for educational practice of the science of learning and development. *Applied Developmental Science*, 24(2), 97–140. <https://doi.org/10.1080/10888691.2018.1537791>
9. Fullan, M. (2016). *The new meaning of educational change* (5th ed.). Teachers College Press.
10. Schleicher, A. (2018). *World class: How to build a 21st-century school system*. OECD Publishing.

DIN PASIUNE, SPRE PERFECȚIUNE!

Prof. Valeria Maria BENCHEA
Școala Gimnazială Nr. 25 Sibiu

Oamenii sunt cei care au creat conceptul de calitate, iar calitatea se oglindește în întreaga viață a acestora. Organizațiile n-ar supraviețui în lipsa criteriilor de calitate, a indicatorilor sau vectorilor care să stabilească direcția pentru dezvoltare a oamenilor, cu accent în deosebi pe calitatea activităților pe care aceștia le desfășoară. Calitatea nu este nimic altceva decât avantajul competitiv, ceea ce face diferența între două sau mai multe sisteme, structuri sau tipuri de educație. Deși termenul consacrat în literatura de specialitate este „managementul calității”, în sistemele educaționale din spațiul european, inclusiv cel românesc, totuși a fost preferat conceptul „asigurarea calității”.

Calitate în educație înseamnă, fără îndoială, o abordare a managementului calității la nivel de sistem educațional. Aceasta presupune, în primul rând, viziuni strategice emise la nivel de sistem: factorii de decizie privind sistemul educațional (politic, societatea civilă, managerial, executiv), abordarea cea mai potrivită fiind cea referitoare la „guvernare” sau „corporate governance”, concept la „modă” în mediile occidentale.

Managementul calității este de o importanță majoră în cadrul instituțiilor de învățământ, deoarece contribuie la creșterea nivelului performanței și implicit la creșterea prestigiului acestora, prin adoptarea celor mai potrivite strategii conforme culturii organizaționale, stimulând, astfel, atingerea celor mai înalte standarde de educație.

Printre factorii majori pentru procesul educativ de calitate, atrag atenția, în același timp, motivarea și leadershipul din cadrul unităților școlare din învățământul preuniversitar. Motivarea corpului profesoral prin responsabilizare și crearea unui sistem educațional eficient, prin implicarea fiecărui membru în generarea unui act educațional de calitate și existența unei bune colaborări și coordonări, nu fac altceva decât să

conducă la schimbări pe care cadrele didactice le percep ca pe o oportunitate de dezvoltare personală și profesională și pentru care există preocupări, din partea tuturor factorilor de decizie din școală, precum și creșterea nivelului de performanță în educație.

Calitatea trebuie să fie o prioritate iar conducerea este decisivă, hotărâtoare. Directorii școlilor, ca lideri, sunt cei care crează mediul pozitiv, motivând personalul și îndreptând organizația spre dezvoltare, spre schimbare.

Cheia parcurgerii cu succes, de către oricare organizație, a unui proces de schimbare este o comunicare internă continuă și eficientă. O atmosferă pozitivă, în care atât directorii, cât și cadrele didactice, să poată interacționa constructiv, în sensul dezvoltării propriilor abilități, este propice formării unei echipe caracterizată prin spirit de inițiativă și dorință de evoluție. Planificarea și monitorizarea comunicării sunt elemente ce stau la baza creării unui dialog autentic, care ajută cadrele didactice să își atingă scopurile comune și anume realizarea unei educații de calitate, bazată pe schimbul de bune practici și expertiză.

Calitatea în educație este rezultatul îmbinării armonioase dintre talentul și harul dascălului și pasiunea acestuia pentru activitățile educative, dirijate și susținute de o conducere cu viziune, perspective largi și calificare superioară. Standardele ridicate ale unității școlare, părinții educați, cadrele didactice exemplar pregătite și dedicate, numai și numai în echipă, pot declanșa acțiuni și susține activități de calitate, remarcabile, cu și pentru elevii, respectând principiile și valorile reale ale unei societăți sănătoase care vizează progresul.

Bibliografie

1. Aubrey C.D. (2007), Managementul performanței. Strategii de obținere a rezultatelor maxime de la angajați, Edit. Polirom, București.
2. Boboc I., (2002), Psihosociologia organizațiilor școlare și managementul educațional, E.D.P.R.A., București
3. Cojocariu V. M., (2004), Introducere în managementul educației, EDP, București
4. Goleman D. (2016), Leadership: Puterea inteligenței emoționale, Edit. Curtea Veche, București

PARTENERIATUL ȘCOALĂ–FAMILIE–COMUNITATE ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ

Profesor Lavinia-Oana BUTUCARU
Liceul Tehnologic „Petru Poni” Onești

REZUMAT

Parteneriatul dintre școală, familie și comunitate reprezintă un pilon fundamental al educației moderne, contribuind la dezvoltarea armonioasă a elevilor și la creșterea performanței școlare. Lucrarea analizează importanța colaborării între acești factori educaționali, evidențiind beneficiile, provocările și strategiile de optimizare a relației dintre aceștia. Sunt prezentate modele de bune practici și direcții de acțiune pentru consolidarea unui parteneriat eficient.

ABSTRACT

The partnership between school, family, and community represents a fundamental pillar of modern education, contributing to students' holistic development and academic success. This paper analyzes the importance of collaboration among these educational actors, highlighting benefits, challenges, and strategies for improving their relationship. Models of good practices and action directions for strengthening effective partnerships are presented.

CUVINTE-CHEIE: *parteneriat educațional, școală, familie, comunitate, colaborare, educație, elev*

INTRODUCERE

Educația contemporană nu mai poate fi concepută ca un proces izolat, desfășurat exclusiv în cadrul instituțiilor de învățământ. Transformările sociale, economice și culturale impun o abordare integrată, în care școala, familia și comunitatea colaborează activ pentru formarea elevului. Parteneriatul școală–familie–comunitate devine astfel un element esențial în asigurarea calității educației.

În contextul actual, caracterizat prin diversitate și schimbare rapidă, elevul are nevoie de sprijin coerent și coordonat din partea tuturor factorilor educaționali. Lipsa unei comunicări eficiente între aceștia poate conduce la dificultăți de adaptare, scăderea performanțelor școlare și apariția unor comportamente problematice.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ–FAMILIE–COMUNITATE

Parteneriatul educațional reprezintă o relație de colaborare bazată pe încredere, respect reciproc și responsabilitate comună. Fiecare dintre cei trei actori implicați are un rol specific:

Școala oferă cadrul formal de educație, asigurând transmiterea cunoștințelor și formarea competențelor. Familia contribuie la dezvoltarea emoțională și socială a copilului. Comunitatea sprijină procesul educațional prin resurse, valori și oportunități de învățare.

Colaborarea eficientă între acești factori conduce la:

- creșterea motivației elevilor pentru învățare;
- îmbunătățirea rezultatelor școlare;
- reducerea abandonului școlar;
- dezvoltarea competențelor sociale;
- consolidarea valorilor civice.

MODELE DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

Literatura de specialitate evidențiază mai multe modele de colaborare între școală, familie și comunitate. Un model relevant este cel bazat pe implicarea parentală activă, care presupune participarea părinților la activități școlare, comunicare constantă cu profesorii și sprijinirea procesului educațional acasă.

Un alt model este cel comunitar, în care instituțiile locale (biblioteci, ONG-uri, autorități locale) devin parteneri activi ai școlii. Aceste colaborări pot include programe educaționale, activități extracurriculare și proiecte de voluntariat.

STRATEGII DE DEZVOLTARE A PARTENERIATULUI

Pentru a asigura eficiența parteneriatului, este necesară implementarea unor strategii clare:

1. Comunicarea eficientă – utilizarea diverselor canale de comunicare între profesori și părinți.
2. Implicarea activă a părinților – participarea la ședințe, activități și proiecte.
3. Colaborarea cu comunitatea – dezvoltarea de parteneriate cu instituții locale.
4. Formarea cadrelor didactice – dezvoltarea competențelor de relaționare și colaborare.
5. Crearea unui climat educațional pozitiv – bazat pe respect și încredere.

PROVOCĂRI ÎN REALIZAREA PARTENERIATULUI

În ciuda beneficiilor evidente, există și numeroase dificultăți în implementarea parteneriatului:

- lipsa timpului din partea părinților;
- comunicarea deficitară;
- diferențele socio-culturale;
- lipsa resurselor;
- atitudinile negative sau dezinteresul.

Depășirea acestor obstacole necesită implicare activă, flexibilitate și adaptare la nevoile comunității.

BUNE PRACTICI

Exemple de bune practici includ:

- organizarea de ateliere pentru părinți;
- implicarea comunității în activități educaționale;
- programe de mentorat;
- proiecte educaționale comune;
- voluntariat.

Aceste inițiative contribuie la consolidarea relațiilor și la crearea unui mediu educațional favorabil.

CONCLUZII

Parteneriatul școală–familie–comunitate reprezintă un element esențial al educației moderne. Colaborarea eficientă între acești actori contribuie la dezvoltarea armonioasă a elevului și la creșterea calității actului educațional.

Este necesară promovarea unei culturi a colaborării, bazată pe respect, comunicare și responsabilitate comună. Numai prin eforturi conjugate se poate asigura succesul educațional al elevilor.

Bibliografie

1. Epstein, J. L. (2011). *School, Family, and Community Partnerships*. Routledge.
2. Hoover-Dempsey, K. V., & Sandler, H. M. (1997). Why do parents become involved in their children's education? *Review of Educational Research*, 67(1), 3–42.
3. Sanders, M. G. (2006). *Building school-community partnerships*. Corwin Press.
4. UNESCO. (2015). *Education 2030: Incheon Declaration*.
5. Ministerul Educației. (2020). *Ghid pentru parteneriat educațional*.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE, UN ROL IMPORTANT ÎN ASIGURAREA CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ

**Educatoare Ionela Laura CARAIMAN
Liceul Tehnologic „Ion Ionescu de la Brad”
Loc. Horia, jud. Neamț**

REZUMAT

De-a lungul timpului, s-a pus mare accent pe parteneriatul școală – familie în dezvoltarea și evoluția personalității copilului, în creșterea, adaptarea și integrarea școlară/socială. Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Astfel, școlile, ca partener în educație, trebuie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților în formarea personalității copiilor, prin crearea de parteneriate cu aceștia, prin implicarea activă a comitetelor de părinți în derularea procesului instructiv – educativ dar și prin realizarea de activități extrașcolare benefice dezvoltării armonioase a copiilor.

Cuvinte cheie: parteneriat, educație, școală, familie, comunitate, copii, părinți

SUMMARY

Over time, great emphasis has been placed on the school-family partnership in the development and evolution of the child's personality, in growth, adaptation and school/social integration. The quality of education and school success require the approach of various strategies and practices regarding the collaborative relationships

between school, family and community. The school unit, centered on students and, at the same time, responsible for the formal education of children/students, must consider the creation of such partnerships, in order to help students succeed at school and later in life. Thus, schools, as partners in education, must encourage and promote the involvement of parents in the formation of children's personalities, by creating partnerships with them, by actively involving parents' committees in the educational process, but also by carrying out extracurricular activities beneficial to the harmonious development of children.

Keywords: *partnership, education, school, family, community, children, parents*

Așa cum spunea Ioan Nicola în cartea sa, *Pedagogie*, „educația este o activitate socială complexă care se realizează printr-un lanț nesfârșit de acțiuni exercitate în mod organizat, sistematic și conștient, cu scopul de a forma o personalitate activă și creatoare, corespunzătoare condițiilor sociale și istorice prezente.” În procesul de educație sunt implicați mai mulți factori: școală – familie – comunitate. Colaborarea dintre acești factori duce la o educație eficientă și unicul beneficiar este copilul, formarea acestuia pentru viitor.

De-a lungul timpului, s-a pus mare accent pe parteneriatul școală – familie în dezvoltarea și evoluția personalității copilului, în creșterea, adaptarea și integrarea școlară/socială. Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Astfel, școlile, ca partener în educație, trebuie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților în formarea personalității copiilor, prin crearea de parteneriate cu aceștia, prin implicarea activă a comitetelor de părinți în derularea procesului instructiv – educativ dar și prin realizarea de activități extrașcolare benefice dezvoltării armonioase a copiilor.

Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. De cele mai multe ori, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Împreună cu părinții, școala își are rolul bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. Cadrul didactic are menirea de a contribui la dezvoltarea personalității elevului, ținând cont de particularitățile bio – psiho - individuale ale acestuia, în derularea procesului instructiv – educativ, în alegerea conținuturilor și cunoștințelor ce urmează a fi predate.

Școala trebuie să colaboreze cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea sa ca individ.

Fiecare copil este unic, are stilul sau de a înțelege și asimila cunoștințele. Cadrul didactic, alături de părinte, modelează personalitatea acestuia pentru o integrare cât mai ușoară în societate. Acesta este rolul educației, formarea copilului de azi pentru omul de mâine al societății, înzestrarea lui cu toate abilitățile, aptitudinile și cunoștințele utile pentru a da piept cu societatea de mâine.

Pentru ca copilul să aibă succes în școală și mai apoi pe parcursul vieții trebuie ținut cont de șapte elemente cheie:

- Încrederea – sentimentul de siguranță, certitudinea că se poate bizui pe ajutorul celor din jur în demersul său spre cunoaștere și devenire;
- Curiozitatea – dorința de a cunoaște ceva nou;
- Intenția – pornirea interioară, conștientă, însoțită de dorința de a îndeplini ceea ce îți propui;
- Controlul de sine – capacitatea de control asupra faptelor proprii;

- Raportarea – dorința și capacitatea de a se alătura unui grup, de a participa la activitatea acelui grup încercând să se facă înțeles și să-i înțeleagă pe ceilalți;
- Comunicarea – capacitatea și dorința de a transmite și a face cunoscute celorlalți, propriile idei și sentimente;
- Cooperarea – capacitatea de a lucra împreună cu cineva în scopul realizării unui obiectiv comun.

Părinții și educatorii au o mare responsabilitate în formarea unitară a personalității copilului și implicit, în dobândirea acestor elemente cheie. De-a lungul anilor petrecuți la catedră am întâlnit diferite feluri de părinți, de la cei permisivi care se învârt toți în jurul poftelor/mofturilor copilului, până la cei severi care consideră că cel mic trebuie numai să învețe uitând de rolul copilăriei. În ambele cazuri enumerate mai sus nu se realizează o educație sănătoasă. Mediul influențează, iar educația acționează nu însă independent, ci corelativ.

Din chestionarele aplicate părinților, mi-am dat seama cât de bine își cunosc aceștia copilul, ce așteptări au de la ei și cât de mult sunt disponibili a se implica în educația acestora. Am reușit să cunosc atmosfera și climatul educativ din familie, structura familiei, condițiile materiale, comportamentul părinților față de elevi, dezvoltarea fizică, starea sănătății și dezvoltarea psihică.

În cadrul activităților desfășurate cu părinții, am abordat diverse teme bazate pe rolul familiei în dezvoltarea preșcolarului mic, unele chiar propuse de ei: *„Cât de bine îmi cunosc copilul?”*, *„Cât timp petrece copilul meu cu telefonul/ televizorul/ tableta?”*, *„Ce așteptări am de la unitatea de învățământ?”*, *„Modelul familial”*, *„Ce trebuie să știe părinții și ce rol au aceștia în procesul instructiv-educativ?”*. Am desfășurat și o serie de activități extrașcolare, cum ar fi:

- Proiectul *„Micul anteprenor creativ”*, unde cei mici au avut de realizat din fructe și legume diferite animăluțe sau obiecte;
- Proiectul *„Parada Eco”* – copiii împreună cu părinții au avut de realizat și au prezentat costumații din materiale reciclabile,
- Activitatea *„1 Decembrie – Ziua Națională a României”*, în cadrul căreia am pregătit împreună cu copiii un drapel din boabe de orez colorate în cele trei culori: roșu, galben, albastru.

Implicarea părinților, în desfășurarea activităților, a permis acestora să vadă satisfacția copiilor atunci când realizează ceva dar și mândria de a fi ajutați, sprijiniți de către un părinte. A educa înseamnă în primul rând răbdare, implicare în ceea ce faci, dar și multă muncă, însă satisfacția este pe măsură, atunci când se văd rezultatele.

Bibliografie

1. Agabrian, M., & Milea, V. (2005), *Parteneriate școală-familie-comunitate*, Institutul European, Iași.
2. Nicola, I. (1993), *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. Pescaru, Băran, Adina (2004), *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București

VALENȚELE FORMATIVE ALE HACKATHON-ULUI ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR SECOLULUI XXI

Profesor Genia JOC
Colegiul Național "Alexandru Ioan Cuza" Galați

Abstract

This paper explores the evolution of the "Severin Bumbaru" IT Creativity Contest (2019-2026) as a catalyst for excellence in Romanian computer science education. Transitioning from a classic competition to a 48-hour hackathon, the project bridges the gap between high school, university, and the IT industry. By shifting the teacher's role from instructor to facilitator, this model fosters a sustainable learning community dedicated to innovation and professional continuity.

În peisajul educațional actual, conceptul de „calitate” a încetat să mai fie o variabilă măsurabilă exclusiv prin prisma rezultatelor la examenele standardizate. În societatea cunoașterii, excelența în educație este definită de capacitatea sistemului de a forma indivizi adaptabili, capabili să transforme informația abstractă în soluții pragmatice. Pentru un profesor de informatică, transformările tehnologice nu reprezintă doar o provocare pedagogică, ci o necesitate de a redefini însăși esența actului didactic. În acest context, Concursul de creativitate în IT „Severin Bumbaru” a apărut ca un răspuns la nevoia de a oferi elevilor un cadru de manifestare care să depășească limitele rigide ale programei școlare, orientându-i pe aceștia pe un drum către excelență.

Tradiția acestui concurs, la Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” din Galați, constituie un studiu privind reziliența și evoluția proiectelor educaționale de valoare. Dacă prima etapă (2005–2009) a pus bazele unei comunități pasionate de tehnologie,

reluarea competiției în 2019, după o decadă de suspendare, a marcat o mutație fundamentală: trecerea de la formatul clasic de programare la modelul modern de tip hackathon.

Un factor determinant în asigurarea calității la nivel academic este organizarea concursului în memoria profesorului universitar Severin Bumbaru, mentor simbol al multor generații de ingineri. Această moștenire spirituală este onorată printr-un parteneriat strategic cu Facultatea de Automatică, Calculatoare, Inginerie Electrică și Electronică din Galați, dar și printr-o componentă unică de mentorat. Comisiile de elaborare a subiectelor și de evaluare sunt alcătuite din profesori, experți IT și, într-o proporție semnificativă, din absolvenți ai colegiului nostru sau foști premianți ai concursului. Acești tineri, ajunși astăzi studenți la facultăți de profil de elită din București și din țară sau profesioniști în domeniu, aleg să revină în comunitate pentru a transfera noilor generații standardele de exigență și realitățile de avangardă ale industriei.

Această colaborare asigură un transfer de expertiză esențial, în care elevii nu sunt doar evaluați, ci beneficiază de un mentorat autentic oferit de studenți și de susținerea directă a firmelor de IT din Galați. Rezultatul este o sinergie ce fundamentează calitatea în educația contemporană: un spațiu de învățare axat pe continuitate profesională și pe o cultură a performanței transmisă de la o generație la alta.

În paradigma tradițională a informaticii, succesul era adesea garantat de capacitatea de a stăpâni sintaxa unor limbaje precum C++ sau C#. Astăzi, în era democratizării accesului la informație și a instrumentelor de tip AI, simpla cunoaștere a codului reprezintă doar o competență de bază. Calitatea în educația contemporană rezidă în dezvoltarea **creativității aplicate**.

În contextul concursului „Severin Bumbaru”, creativitatea în IT nu este privită ca o simplă inspirație artistică, ci ca o competență tehnico-analitică complexă. Ea reprezintă capacitatea de a identifica o problemă comunitară și de a proiecta o arhitectură digitală care să o rezolve. Prin secțiunile propuse, de la animații Scratch pentru cei mici, la Web Design și Programare pentru liceeni, până la sisteme complexe de baze de date și AI pentru studenți, concursul forțează elevul să iasă din zona de confort a algoritmilor „de

laborator” și să intre în arena inovației reale. Excelența apare atunci când elevul înțelege că tehnologia este un mijloc, nu un scop în sine.

Elementul definitoriu al concursului în perioada 2020-2025 a fost formatul de hackathon de 48 de ore, desfășurat inițial online și ulterior transpus în format fizic.

Acest model pedagogic adresează direct cele patru competențe fundamentale ale secolului XXI:

- **Colaborarea:** Formarea echipelor de 2-3 elevi, provenind adesea din școli diferite sau județe diverse (Galați, Brăila, Buzău, Constanța, Ilfov, Suceava), a spart izolarea academică. Elevii au învățat să lucreze în echipe, să utilizeze platforme de control al versiunilor (GitHub) și să își negocieze soluțiile sub presiune. Aceasta este „calitatea socială” a educației: formarea de caractere capabile să coopereze pentru un obiectiv comun.
- **Comunicarea:** Formatul fizic al concursului a pus accent pe prezentarea produsului. Un programator de excelență trebuie să fie capabil să își „vândă” ideea în fața unui juriu exigent, traducând logica binară într-un discurs argumentativ convingător.
- **Gândirea Critică:** Într-un maraton de 48 de ore, erorile de logică (bug-urile) sunt inevitabile. Procesul de debugging devine, astfel, un exercițiu intens de gândire critică și reziliență emoțională.
- **Creativitatea:** Presiunea timpului și cerințele de originalitate îi forțează pe participanți să găsească soluții non-standard, depășind tiparele învățării mecanice.

O problemă centrală în educația contemporană este evaluarea procesului, nu doar a produsului final. Concursul de creativitate în IT „Severin Bumbaru” implementează o evaluare bazată pe performanță autentică. Juriul caută „invizibilul” din spatele aplicației: robustețea arhitecturii, eleganța codului, intuitivitatea și accesibilitatea interfeței și, mai presus de toate, originalitatea aplicației realizate.

Impactul pe termen lung al acestei abordări este vizibil în parcursul participanților din perioada 2019-2026. Mulți dintre elevii care au debutat la secțiunea de Web Design sunt astăzi studenți sau ingineri software care revin în concurs ca mentori. Această ciclicitate este indicatorul suprem al calității: crearea unei comunități sustenabile de specialiști care se recunosc prin valorile comune ale excelenței tehnice.

După ani de experiență didactică, acest proiect mi-a oferit o revelație fundamentală asupra rolului profesorului. În drumul către excelență, profesorul coordonator nu mai este un simplu „transmițător” de cunoștințe — un rol pe care motoarele de căutare și IA îl pot îndeplini adesea mai rapid. Profesorul contemporan devine un **facilitator al inovației** și un arhitect de experiențe de învățare.

Coordonarea acestui proiect, realizată în parteneriat de către un profesor de informatică și un profesor metodist din cadrul Casei Corpului Didactic, a presupus o fuziune între experiența la catedră și rigoarea designului instrucțional, cu scopul de a provoca sistematic mințile tinere. Am considerat că adevărata calitate în educație este atinsă în momentul în care echipa de coordonare are viziunea de a permite elevului să preia controlul total asupra propriului proiect, transformând rolul profesorului din autoritate centrală în facilitator și ghid. Această abordare marchează trecerea fundamentală de la modelul tradițional al «profesorului la catedră» la cel modern al «mentorului de lângă echipă», unde coordonarea metodologică și sprijinul tehnic devin pilonii pe care se construiește autonomia și excelența viitorului specialist IT.

Concursul de creativitate în IT „Severin Bumbaru” reprezintă o veritabilă punte între școală, universitate și piața muncii. Succesul edițiilor desfășurate între 2019 și 2026 demonstrează că, atunci când oferim elevilor provocări reale și libertate creativă, rezultatele depășesc orice așteptare formală.

Drumul către excelență în educația contemporană nu este pavat cu memorarea unor manuale, ci cu experiențe de învățare transformatoare. Prin promovarea colaborării inter-instituționale, prin evaluarea riguroasă dar creativă și prin redefinirea rolului mentorului, am reușit să creăm un model educațional în care calitatea este trăită, nu doar declarată. În final, excelența în IT nu se găsește în codul scris pe ecran, ci în mințile strălucite ale tinerilor care au înțeles că pot schimba lumea, bit cu bit.

Bibliografie

1. **Cucoș, C. (2014).** *Pedagogie*. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Editura Polirom.
2. **Hattie, J. (2014).** *Învățarea vizibilă: Ghid pentru profesori*. (Trad. din lb. engleză). Editura Trei.
3. **Ionescu, M., & Bocoș, M. (2009).** *Tratat de didactică modernă*. Editura Paralela 45.
4. **Ministerul Educației. (2021).** *Strategia privind digitalizarea educației în România (2021-2027) – SMART-Edu*. București.
5. **Noveanu, E., & Potolea, D. (Coord.). (2008).** *Științele educației. Dicționar enciclopedic*. Editura Sigma.
6. **Pânișoară, I. O. (2015).** *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*. Editura Polirom.
7. **Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene. (2018).** *Recomandarea Consiliului privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții*. Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

INOVARE PEDAGOGICĂ ȘI EXCELENȚĂ DIDACTICĂ ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ

Profesor pentru învățământul primar Florența- Roxana MIRĂUȚĂ
Școala Gimnazială „Daniela Cuciuc” Piatra- Neamț

REZUMAT

Relația dintre inovarea pedagogică și excelența didactică este analizată din perspectiva rolului profesorului, a strategiilor bazate pe evidențe și a contextului instituțional. Sunt evidențiate limitele metodelor insuficient fundamentate, importanța diferențierii instruirii și necesitatea unui echilibru între standardizare și personalizare. Este subliniat rolul școlii ca organizație care învață în susținerea calității educației. Excelența didactică este interpretată ca un proces dinamic, rezultat al interacțiunii dintre reflecție profesională, colaborare și politici educaționale coerente.

Cuvinte-cheie: *inovare pedagogică; excelență didactică; calitate educațională; diferențiere; reflecție profesională; politici educaționale; organizație care învață.*

ABSTRACT

The relationship between pedagogical innovation and teaching excellence is examined from the perspective of the teacher's role, evidence-based strategies, and institutional context. The limits of insufficiently grounded methods, the importance of differentiated instruction, and the need to balance standardization and personalization are highlighted. The role of the school as a learning organization in supporting educational quality is also emphasized. Teaching excellence is interpreted as a dynamic process resulting from the interaction between reflective practice, collaboration, and coherent educational policies.

Keywords: *pedagogical innovation; teaching excellence; educational quality; differentiation; reflective practice; educational policy; learning organization.*

1. INTRODUCERE: CALITATEA EDUCAȚIEI CA PROVOCARE SISTEMICĂ

Dezbaterea privind calitatea educației a devenit tot mai relevantă în contextul transformărilor economice, tehnologice și sociale ale acestui secol. Rapoartele OCDE au pus în evidență disparități semnificative între sistemele educaționale naționale, demonstrând că resursele financiare investite nu se corelează automat cu rezultatele școlare (OCDE, 2023). Această discrepanță între resursele investite și rezultatele obținute ridică întrebări fundamentale: ce anume determină calitatea unui sistem educațional și ce rol joacă pedagogia în construcția acestuia? Răspunsurile oferite de literatura de specialitate sunt complexe.

Hattie (2009) analizând factorii care influențează performanța școlară, a concluzionat că acțiunea didactică a profesorului reprezintă variabila cu cel mai ridicat efect cumulativ. Concluzia nu minimizează contextul socioeconomic sau dotarea școlii, ci plasează pedagogia în centrul ecuației calității. Astfel, un profesor bine pregătit, care utilizează strategii didactice bazate pe evidențe, poate contrabalansa o serie de factori defavorabili.

Reducerea calității educaționale la performanța individuală a cadrelor didactice reprezintă o simplificare care ignoră dimensiunile structurale ale sistemului. Fullan (2007) argumentează că reformele educaționale eșuează frecvent tocmai pentru că se concentrează pe competența individuală, neglijând capacitatea organizațională a școlii. Se consideră necesară adoptarea unei perspective sistemice, integrând contribuțiile individuale ale profesorilor cu dinamica instituțională și cu cadrul mai larg al politicilor educaționale.

2. CADRUL CONCEPTUAL: CE ÎNSEAMNĂ EXCELENȚA DIDACTICĂ?

Excelența didactică este un concept cu contururi disputate în literatura pedagogică iar definițiile variază în funcție de paradigma teoretică adoptată. Din perspectivă tradițională, un profesor excelent este cel care transmite eficient cunoașterea și obține rezultate măsurabile din partea elevilor. Această viziune a dominat practicile de evaluare a cadrelor didactice prin inspecții școlare și teste standardizate, fiind astăzi sever criticată pentru reducționismul său (Biesta, 2015).

O abordare nuanțată, care câștigă teren în cercetarea contemporană, tratează excelența didactică drept un ansamblu de competențe practice, reflexive și relaționale.

Darling-Hammond et al. (2017) identifică patru domenii fundamentale ale practicii didactice excelente: cunoașterea profundă a conținutului disciplinar, înțelegerea modului în care elevii învață, proiectarea unor experiențe de învățare relevante și crearea unui mediu școlar incluziv și stimulat. Această perspectivă multidimensională depășește logica performanței imediate și integrează procese pe termen lung, greu cuantificabile prin instrumente standardizate.

Noddings (2013) subliniază că relația de susținere dintre profesor și elev constituie fundamentul oricărei interacțiuni educaționale autentice. Din această perspectivă, un profesor excelent este un agent moral care ia decizii contextuale în favoarea dezvoltării integrale a elevului. Disocierea frecventă dintre eficiența didactică și etica pedagogică reprezintă una dintre vulnerabilitățile majore ale sistemelor educaționale contemporane.

3. INOVAREA PEDAGOGICĂ: ÎNTRE PROMISIUNE ȘI RISC

Termenul de inovare pedagogică a devenit omniprezent în discursul educațional, riscând să devină un clișeu lipsit de substanță. Adoptarea tehnologiei digitale, introducerea metodelor active de predare sau restructurarea curriculumului sunt frecvent etichetate drept inovatoare fără o evaluare riguroasă a impactului lor asupra învățării. Kirschner, Sweller și Clark (2006) au generat o controversă semnificativă în literatura de specialitate, demonstrând că metodele de instruire cu ghidaj minim pot fi ineficiente pentru elevii novici, deoarece solicită excesiv memoria de lucru și îngreunează formarea structurilor cognitive stabile. Autorii susțin superioritatea instruirii explicite în etapele inițiale ale învățării, evidențiind că eficiența strategiilor didactice depinde de nivelul de expertiză al elevilor.

Această constatare impune o abordare critică și bazată pe evidențe. Cercetările privind învățarea bazată pe proiecte (project-based learning) evidențiază rezultate pozitive consistente atunci când este riguros structurată și corelată cu obiective clare de învățare (Krajcik & Shin, 2014). Similar, utilizarea pedagogică a tehnologiei digitale produce efecte semnificative nu prin simpla prezență a dispozitivelor în clasă, ci prin modul în care acestea sunt integrate în proiectarea didactică (Higgins et al., 2012).

Un model integrator util propus de Brown și Wyatt (2010) oferă un cadru coerent și riguros pentru inovarea pedagogică, fiind bazat pe o abordare centrată pe elev și pe

validarea continuă a intervențiilor didactice. Structurat în etape iterative (empatie, definirea problemei, generarea de idei, prototipare și testare) modelul permite profesorului să construiască soluții educaționale adaptate nevoilor reale ale elevilor, evitând aplicarea superficială a unor tendințe pedagogice. Fundamentarea sa teoretică se regăsește în convergența cu paradigma socio-constructivistă și cu teoriile reflecției profesionale, evidențiind rolul interacțiunii, al contextualizării și al ajustării continue a practicilor didactice. Cercetările recente confirmă că astfel de abordări, bazate pe experimentare controlată și feedback sistematic, contribuie la dezvoltarea gândirii critice și creative și la creșterea eficienței învățării. În acest sens, *Design Thinking* poate fi interpretat ca un model de inovare pedagogică responsabilă, în care excelența didactică este rezultatul unui proces reflexiv, adaptativ și fundamentat pe evidențe.

Diferențierea instruirii, conceptualizată de Tomlinson (2001), reprezintă un vector fundamental al inovării pedagogice, deoarece răspunde diversității reale a elevilor prin adaptarea flexibilă a procesului educațional. Fundamentată pe principiile constructivismului, această abordare pornește de la ideea că elevii diferă în ceea ce privește nivelul de pregătire, interesele și stilurile de învățare, iar eficiența învățării depinde de corelarea acestor variabile cu strategiile didactice. Diferențierea vizează simultan conținutul, procesul și produsul învățării, fiind operaționalizată prin metode precum gruparea flexibilă, sarcinile gradate și opțiunile controlate de învățare. Cercetările evidențiază faptul că această abordare contribuie la creșterea motivației, la implicarea activă a elevilor și la îmbunătățirea performanțelor, în special atunci când este susținută de evaluare formativă și de o practică reflexivă a profesorului. În ciclul primar, diferențierea devine esențială pentru asigurarea echității și pentru valorificarea potențialului individual, configurând un cadru didactic adaptativ, în care excelența nu este rezultatul uniformizării, ci al personalizării procesului de învățare.

4. DIMENSIUNEA INSTITUȚIONALĂ: ȘCOALA CA ORGANIZAȚIE CARE ÎNVAȚĂ

Excelența didactică nu poate fi înțeleasă în absența unui context instituțional favorabil, fiind rezultatul interacțiunii dintre competența profesorului, cultura organizațională și mecanismele de colaborare profesională. Conceptul de „școală care învață” formulat de Peter M. Senge (1990), descrie instituțiile capabile să se adapteze și

să evolueze prin învățare colectivă, reflecție critică și dezvoltare continuă. Cercetările din domeniul leadershipului educațional arată că școlile performante se caracterizează prin existența unor structuri colaborative, a unei viziuni comune și a unui leadership distribuit, care implică cadrele didactice în procesele decizionale și susține dezvoltarea profesională (Leithwood et al., 2008).

În același sens, comunitățile de învățare profesională contribuie la transformarea școlii într-un spațiu de învățare continuă, prin analiza colectivă a practicilor și orientarea intervențiilor didactice către nevoile reale ale elevilor (DuFour et al., 2010). Astfel, excelența didactică este un produs emergent al unui ecosistem educațional care valorizează colaborarea, reflecția și inovarea susținută instituțional.

5. CONCLUZII: SPRE O PEDAGOGIE A EXCELENȚEI RESPONSABILE

Drumul către excelența educațională este unul multidimensional, care implică deopotrivă competența didactică individuală, inovarea pedagogică bazată pe evidențe, contextul instituțional favorabil și politicile educaționale coerente. Nici o dimensiune nu poate suplini absența celorlalte: un profesor excelent într-o instituție disfuncțională, sau un curriculum inovator implementat de cadre didactice insuficient pregătite, nu pot genera calitate sistemică sustenabilă.

Implicațiile pentru practica educațională sunt clare: formarea inițială și continuă a cadrelor didactice trebuie să depășească logica transmiterii de cunoștințe și tehnici, integrând dezvoltarea reflecției critice, a competenței de cercetare și a capacității de adaptare la diversitate. Totodată, instituțiile școlare trebuie să devină spații ale colaborării profesionale autentice, nu ale competiției individuale, iar politicile educaționale trebuie să susțină, nu să sufocă, autonomia pedagogică a profesorilor.

Conceptul de excelență didactică nu este un standard fix care poate fi atins o dată și menținut fără efort. El este, prin natura sa, un proces dinamic de îmbunătățire continuă, sensibil la contextul social, cultural și tehnologic în care se desfășoară educația. Acceptarea acestei complexități, fără a ceda tentației soluțiilor simple și rapide, reprezintă, poate, primul pas autentic pe drumul către calitate.

Bibliografie

1. Au, W. (2009). Unequal by design: High-stakes testing and the standardization of inequality. Routledge.
2. Biesta, G. (2015). What is education for? On good education, teacher judgement, and educational professionalism. *European Journal of Education*, 50(1), 75-87.
3. Brown, T., & Wyatt, J. (2010). Design thinking for social innovation. *Stanford Social Innovation Review*, 8(1), 30-35.
4. Darling-Hammond, L., Hyler, M. E., & Gardner, M. (2017). Effective teacher professional development. Learning Policy Institute.
5. DuFour, R., DuFour, R., Eaker, R., & Many, T. (2010). Learning by doing: A handbook for professional learning communities at work (2nd ed.). Solution Tree Press.
6. Fullan, M. (2007). The new meaning of educational change (4th ed.). Teachers College Press.
7. Hattie, J. (2009). Visible learning: A synthesis of over 800 meta-analyses relating to achievement. Routledge.
8. Higgins, S., Xiao, Z., & Katsipatakis, M. (2012). The impact of digital technology on learning: A summary for the Education Endowment Foundation. Durham University.
9. Kirschner, P. A., Sweller, J., & Clark, R. E. (2006). Why minimal guidance during instruction does not work: An analysis of the failure of constructivist, discovery, problem-based, experiential, and inquiry-based teaching. *Educational Psychologist*, 41(2), 75-86.
10. Krajcik, J., & Shin, N. (2014). Project-based learning. In R. K. Sawyer (Ed.), *The Cambridge handbook of the learning sciences* (2nd ed., pp. 275-297). Cambridge University Press.
11. Leithwood, K., Harris, A., & Hopkins, D. (2008). Seven strong claims about successful school leadership. *School Leadership and Management*, 28(1), 27-42.

- 12.**Noddings, N. (2013). *Caring: A relational approach to ethics and moral education* (2nd ed.). University of California Press.
- 13.**OCDE. (2023). *Education at a glance 2023: OECD indicators*. OECD Publishing.
- 14.**Ravitch, D. (2010). *The death and life of the great American school system: How testing and choice are undermining education*. Basic Books.
- 15.**Sahlberg, P. (2011). *Finnish lessons: What can the world learn from educational change in Finland?* Teachers College Press.
- 16.**Senge, P. M. (1990). *The fifth discipline: The art and practice of the learning organization*. Doubleday.
- 17.**Tomlinson, C. A. (2001). *How to differentiate instruction in mixed-ability classrooms* (2nd ed.). ASCD.

INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ ÎN ȘCOALA CONTEMPORANĂ. INOVARE PEDAGOGICĂ ȘI STRATEGII PENTRU ASIGURAREA CALITĂȚII

Profesor-metodist dr. Gabriela-Livia CURPĂNARU
Casa Corpului Didactic Neamț

Rezumat

Lucrarea de față analizează impactul transformator al inteligenței artificiale (IA) asupra calității actului didactic din învățământul contemporan, integrându-se în axa centrală a excelenței educaționale. Sunt explorate modalitățile practice prin care platformele adaptive și sistemele de tutorat bazate pe IA pot optimiza parcursul de învățare al elevilor și eficientiza managementul clasei. Totodată, articolul evidențiază rolul IA în personalizarea curriculumului și reducerea sarcinilor administrative ale cadrelor didactice. În final, sunt discutate provocările etice și metodologice asociate digitalizării avansate, propunându-se un model de integrare sustenabilă a noilor tehnologii pentru atingerea standardelor moderne de performanță instituțională.

Cuvinte-cheie: inteligență artificială, excelență educațională, inovare pedagogică, personalizarea învățării, digitalizare, calitate didactică.

Abstract

This paper analyzes the transformative impact of artificial intelligence (AI) on the quality of teaching in contemporary education, aligning with the core axis of educational excellence. It explores the practical ways in which adaptive platforms and AI-powered tutoring systems can optimize students' learning pathways and streamline classroom management. Furthermore, the article highlights the role of AI in personalizing the curriculum and reducing teachers' administrative burdens. Finally, the ethical and methodological challenges associated with advanced digitalization are discussed,

proposing a sustainable integration model of new technologies to achieve modern standards of institutional performance.

Keywords: *artificial intelligence, educational excellence, pedagogical innovation, personalized learning, digitalization, teaching quality.*

Introducere

În societatea contemporană, marcată de dinamism economic și transformări tehnologice accelerate, sistemele de învățământ se confruntă cu necesitatea stringentei reconfigurări a paradigmelor pedagogice tradiționale. Drumul către excelență în educație nu mai poate fi separat de digitalizare, iar inteligența artificială (IA) a încetat să reprezinte o simplă proiecție teoretică, devenind o realitate cu un impact profund asupra modului în care se generează, se transmite și se evaluează cunoașterea. Calitatea în educație presupune adaptarea continuă la cerințele secolului XXI, unde abilitatea de a naviga într-un ecosistem tehnologizat este fundamentală.

Integrarea inteligenței artificiale în procesul instructiv-educativ oferă oportunități fără precedent pentru optimizarea managementului educațional și pentru catalizarea calității actului didactic. De la sisteme automatizate de evaluare până la platforme de învățare adaptivă care mulează conținutul pe ritmul propriu al fiecărui elev, IA tinde să redefinească rolul cadrului didactic, transformându-l dintr-un transmițător exclusiv de informație într-un facilitator al experiențelor personalizate de învățare. Acest studiu își propune să examineze valențele IA din perspectiva standardelor de calitate și inovare pedagogică, evidențiind atât beneficiile evidente, cât și responsabilitățile etice asociate.

Inovare pedagogică și personalizarea învățării prin intermediul IA

Unul dintre pilonii fundamentali ai calității în educație este capacitatea sistemului de a valoriza potențialul individual al fiecărui elev. În mod tradițional, instruirea în masă a impus un ritm uniform, adesea deficitar fie pentru elevii cu ritm mai lent, fie pentru cei cu potențial înalt. Inteligența artificială aduce o rezolvare structurală această provocări prin intermediul algoritmilor de învățare adaptivă. Aceste sisteme analizează

performanțele elevului în timp real, identifică lacunele conceptuale și ajustează instantaneu nivelul de dificultate și tipul resurselor educaționale puse la dispoziție.

Prin utilizarea unor tutori virtuali bazați pe modele mari de limbaj (LLM), elevii pot beneficia de explicații suplimentare adaptate stilului lor de învățare (vizual, auditiv sau aplicat), în afara orelor de curs. Această abordare nu doar că sporește motivația intrinsecă a elevilor, dar contribuie direct la obținerea excelenței didactice, degrevând profesorul de activitățile repetitive și permițându-i să se concentreze pe activități de mentorat, consiliere și dezvoltare a gândirii critice.

Eficientizarea managementului educațional și reducerea birocrăției

Calitatea instituțională este strâns legată de managementul educațional și de capacitatea administrativă de a optimiza resursele. Instrumentele bazate pe IA oferă directorilor și cadrelor didactice soluții avansate pentru analiza volumelor mari de date (Learning Analytics). Prin colectarea și procesarea datelor privind prezența, notele, implicarea în platformele de e-learning și comportamentul școlar, algoritmi predictivi pot identifica timpuriu riscul de abandon școlar sau declinul performanței academice, permițând intervenții timpurii și țintite din partea consilierilor psihopedagogici.

Mai mult, o componentă critică ce afectează timpul alocat inovării didactice este birocrăția excesivă. Automatizarea sarcinilor administrative – cum ar fi corectarea testelor grilă, generarea de rapoarte periodice, planificarea calendaristică sau monitorizarea progresului conform standardelor naționale – prin intermediul asistenților virtuali dă posibilitatea profesorilor să redirectioneze resursele de timp către proiecte educaționale complexe, parteneriate cu comunitatea și formare continuă, elemente esențiale pentru menținerea unui standard ridicat de calitate.

Provocări etice, echitate și limite metodologice

Deși beneficiile inteligenței artificiale sunt incontestabile, implementarea sa pe scară largă în educație ridică semne de întrebare de natură etică și metodologică ce nu pot fi ignorate dacă se urmărește o excelență autentică. Prima problemă majoră este legată de confidențialitatea și securitatea datelor cu caracter personal ale minorilor, colectate masiv de platformele software. Este imperativ ca instituțiile de învățământ să

utilizeze doar instrumente conforme cu legislația națională și europeană în vigoare (GDPR).

A doua provocare rezidă în riscul adâncirii decalajelor sociale și educaționale (decalajul digital). În absența unei infrastructuri tehnologice adecvate în toate mediile (urban, rural, școli defavorizate), utilizarea IA ar putea avantaja doar elitele, subminând principiul echității, care este o componentă intrinsecă a calității educaționale contemporane. În plus, apare riscul plagiatului automatizat și al diminuării efortului cognitiv propriu al elevilor în rezolvarea temelor. Din acest motiv, inovarea pedagogică trebuie să includă o restructurare a metodelor de evaluare, migrând dinspre simpla reproducere de text spre evaluări formative, practice și bazate pe proiecte multidimensionale.

Concluzii și recomandări

Drumul către excelență în educația contemporană implică asumarea tehnologiei ca partener strategic, nu ca înlocuitor al factorului uman. Inteligența artificială deține capacitatea de a sprijini formarea continuă a profesorilor și de a transforma calitatea actului didactic prin personalizare extremă și eficientizare operațională. Totuși, succesul acestei tranziții depinde în mod critic de pregătirea metodologică a cadrelor didactice, care trebuie să dobândească competențe de literație digitală și etică în IA.

Pentru ca digitalizarea să genereze o calitate sustenabilă, se recomandă dezvoltarea de resurse educaționale deschise bazate pe IA, sigure și verificate din punct de vedere științific, promovarea de parteneriate public-private care să asigure accesul egal la tehnologie și adoptarea unor politici instituționale clare privind integritatea academică în era algoritmilor generativi.

Bibliografie

1. Bostrom, N. (2016). *Superintelligence: Paths, dangers, strategies*. Oxford University Press.
2. Chen, L., Chen, P., & Lin, Z. (2020). *Artificial intelligence in education: A review*. IEEE Access, 8, 75264-75278. <https://doi.org/10.1109/ACCESS.2020.2988510>
3. Holmes, W., Bialik, M., & Fadel, C. (2019). *Artificial intelligence in education: Promises and implications for teaching and learning*. Center for Curriculum Redesign.
4. Luckin, R., Holmes, W., Griffiths, M., & Forcier, L. B. (2016). *Intelligence unleashed: An argument for AI in education*. Pearson.
5. Ouyang, F., & Jiao, P. (2021). *Artificial intelligence in education: The three paradigms*. Computers and Education: Artificial Intelligence, 2, 100020. <https://doi.org/10.1016/j.caeai.2021.100020>
6. Selwyn, N. (2019). *Should robots replace teachers? AI and the future of education*. Polity Press.
7. UNESCO. (2021). *AI and education: Guidance for policy-makers*. United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization.
8. Zawacki-Richter, O., Marín, V. I., Bond, M., & Gouverneur, F. (2019). *Systematic review of research on artificial intelligence applications in higher education – where are the educators?*. International Journal of Educational Technology in Higher Education, 16(1), 1-27. <https://doi.org/10.1186/s41239-019-0171-0>

CUPRINS

Nr. crt.	Numele lucrării	Numele autorului	Pagina
1.	CUVÂNT ÎNAINTE	Referenți științifici: 1. Prof.Univ.Dr. Habil. Liliana MÂȚĂ Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău 2. Prof.Dr. Gheorghe BRÂNZEI Piatra-Neamț, jud. Neamț	2
2.	INTRODUCERE	Gabriela-Livia CURPĂNARU	3
3.	DRUMUL CĂTRE EXCELENȚĂ: DIGITALIZAREA, INOVAREA PEDAGOGICĂ ȘI MANAGEMENTUL CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ	Profesor-metodist dr. Gabriela-Livia CURPĂNARU Casa Corpului Didactic Neamț	4
4.	THE ROAD TO EXCELLENCE: DIGITALIZATION, PEDAGOGICAL INNOVATION, AND QUALITY MANAGEMENT IN CONTEMPORARY EDUCATION	Methodist Professor PhD Gabriela-Livia CURPĂNARU The Teacher`s Training Institute Neamt	8
5.	CALITATEA ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ – PREMISE ȘI DIRECȚII ALE EXCELENȚEI	Prof. Liliana AVRAM Colegiul de Industrie Alimentară „Elena Doamna” Galați	12
6.	QUALITY PATHWAYS IN MODERN EDUCATION: CHALLENGES AND BEST PRACTICES	Teacher Dorina BĂLAN Mihai Eminescu Secondary School, Brăila, România	16-17
7.	DIN PASIUNE, SPRE PERFECȚIUNE!	Prof. Valeria Maria BENCHEA Școala Gimnazială Nr. 25 Sibiu	21

Nr. crt.	Numele lucrării	Numele autorului	Pagina
8.	PARTENERIATUL ȘCOALĂ–FAMILIE–COMUNITATE ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ	Profesor Lavinia-Oana BUTUCARU Liceul Tehnologic „Petru Poni” Onești	23
9.	PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE, UN ROL IMPORTANT ÎN ASIGURAREA CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ	Educatoare Ionela Laura CARAIMAN Liceul Tehnologic „Ion Ionescu de la Brad”, Loc. Horia, jud. Neamț	27
10.	VALENȚELE FORMATIVE ALE HACKATHON-ULUI ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR SECOLULUI XXI	Profesor Genia JOC Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Galați	32
11.	INOVARE PEDAGOGICĂ ȘI EXCELENȚĂ DIDACTICĂ ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ	Profesor pentru învățământul primar Florența-Roxana MIRĂUȚĂ Școala Gimnazială „Daniela Cuciuc” Piatra-Neamț	37
12.	INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ ÎN ȘCOALA CONTEMPORANĂ. INOVARE PEDAGOGICĂ ȘI STRATEGII PENTRU ASIGURAREA CALITĂȚII	Profesor-metodist dr. Gabriela-Livia CURPĂNARU Casa Corpului Didactic Neamț	44

GHID METODIC

MANAGEMENT EDUCAȚIONAL ȘI CALITATE:
DRUMUL DE LA PERFORMANȚĂ LA EXCELENȚĂ
ÎN EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ



(EDUCATIONAL MANAGEMENT AND QUALITY:
THE ROAD FROM PERFORMANCE LA EXCELLENCE
IN CONTEMPORAY EDUCATION)

Coordonator / Coordinator
Gabriela-Livia Curpănaru
Editura Alfa a Casei Corpului Didactic Neamț
Piatra Neamț, 2026



**Editura Alfa a Casei Corpului Didactic Neamț
Piatra Neamț, 2026**

ISBN 978-606-667-354-9